ACȚIUNI FERME, MUNCĂ SUSȚINUTĂ, DISCIPLINĂ ȘI DEVOTAMENT, PENTRU CONTINUA RIDICARE A NIVELULUI DE PREGĂTIRE

SCRIMERII AU PĂRĂSIT PLUTONUL FRUNTAȘ DIN CAUZA PROPRIILOR LOR SLĂBICIUNI

Anul trecut, consemnam, la jumătatea ciclului olimpic, speranțele neîmplinite la ediția campionatelor mondiale desfășurată la Hamburg. Pierderea poziției fruntașe a sabrerilor, ca și ratarea medaliilor, deși am avut cîte un finalist la trei din cele patru probe individuale (floretă masculin și feminin, sabie), nu puteau fi echilibrate de singura medalie obținută, tradiționalul bronz, la echipe floretă feminin. **Și concluzia era că scrima românească este pe cale să piardă contactul cu plutonul fruntaș, dacă orientarea spre întinerirea loturilor reprezentative nu va fi conjugată cu o pregătire exemplară și multilaterală bazată pe o excelentă condiție fizică, pe o exprimare ofensivă, gîndită tactic, pe o puternică armătură psihică de concurs.**

Acum, la puțin timp după ce cortina a căzut peste scena finalelor de la Blackwood Hall din Melbourne, trebuie, cu regret, să spunem că ediția 1979 a campionatelor mondiale n-a infirmat această concluzie. Ba mai mult, bilanțul participării scrimerilor noștri la întrecerile de la Monash University a fost mai slab decît cel anterior, echipa feminină de floretă ieșind și ea din perimetrul medaliilor, după ce timp de 14 ani n-a părăsit podiumul laureatelor campionatelor mondiale.

Plecînd la lungul drum spre Antipozi cu un angajament de minimum două medalii (floretă feminină și sabie echipe) [illegible] întorcîndu-ne cu un sac de deziluzii, se poate spune că **SCRIMA NOASTRĂ A ÎNREGISTRAT ÎN ACEST AN UN EȘEC FĂRĂ PRECEDENT.**

★

Floretistele ne spuneau după eșecul lor că este greu să ai mai multe vîrfuri de formă într-un an, să răspunzi în mod egal la cerințele marilor competiții ale sezonului. Și chiar dacă am accepta un asemenea punct de vedere, o întrebare se naște firesc : nu există într-un an competițional un punct mai înalt de interes decît suprema competiție, campionatele mondiale sau Jocurile Olimpice ? Dealtfel, urmărind eșalonarea planurilor de pregătire, accentele care s-au pus, în diferitele perioade, de diverși factori, concură la obținerea formei sportive, curba trebuia să ajungă la un punct de maximă în timpul campionatelor mondiale, cu repercusiuni pozitive și în comportamentul selecționabililor ce-și continuau drumul din Australia spre Universiada din Mexic. Și punctele de reper — marile competiții internaționale din sezonul ce a premers C.M. — au scos în relief, prin prisma rezultatelor (dar și a comportării generale) plusurile și minusurile raportate la obiectivele de tranziție urmărite.

Cunoscut fiind faptul că la Hamburg '78 floretistele noastre au trecut prin mari emoții, pentru a-și păstra, in extremis, medaliile de bronz la echipe, datorită unei condiții fizice precare, în acest an procesul de pregătire al selecționabililor (condus direct de antrenorul federal **Tănase Mureșan**) a pus un accent deosebit pe factorul fizic al antrenamentului. Fapt care nu a convenit tuturor, multe dintre floretiste imputîndu-i antrenorului (ba chiar și coechipierei lor, **Suzana Ardeleanu**, care răspundea conștiincios comenzilor) că neglijează latura tehnică. Ele subînțelegeau de fapt latura rutinieră a pregătirii. **Așa-zisul specific al scrimei nu mai poate constitui o scuză pentru eschivarea de la un mare volum de muncă și intensitate la antrenamente. Nu întîmplător la Melbourne, cele mai bune rezultate în cadrul echipei le-a avut singura floretă pe care ne-am putut baza în întrecerea feminină, Suzana Ardeleanu (33 ani), în timp ce mezina echipei, Marcela Moldovan (23 ani) a fost prima care a depus armele, antrenorii fiind nevoiți s-o treacă ca rezervă.** Postură care, în loc s-o îndîrjească, să-i determine reconsiderarea modului de comportare, a plasat-o pe terenul mlăștinos al nazurilor și indisciplinei, care a mers pînă la a-l refuza pe antrenorul **Gh. Matei**, care i-a cerut să se încălzească pentru a intra în locul cuiva în echipă. **Carențele psihice din cadrul echipei feminine de floretă erau, dealtfel, o reflectare a atmosferei de rivalitate necolegială, neprielnică lucrului, instaurată încă din timpul perioadei pregătitoare și care căpătase, înaintea definitivării echipei, la Sf. Gheorghe, forme ascuțite de respingere reciprocă. Operînd cu duhul blîndeții, sperînd mereu că lucrurile vor căpăta o altă turnură, pozitivă, odată cu intrarea în focul disputelor la C.M., antrenorii și federația au greșit. Greșeală care s-a plătit scump.**

Și radiografia exactă a comportării floretistelor ne-a oferit-o partida-cheie cu echipa Poloniei, vicecampioană mondială la Hamburg. Fetele noastre conduceau cu 8—6 și pe planșă au intrat **Chezan** cu **Wysoczanska**. Asaltul a decurs net în favoarea polonezei, ultima întîlnire, cea dintre fosta campioană mondială **Stahl** și **Dubrawska** (intrată, atunci, în locul lui Rachel, care nu înregistrase vreo victorie), apăsată deci de o dublă responsabilitate [illegible] muchie de cuțit. [illegible] speranța la o medalie. [illegible] C.M. '79 și floretistul Petru Kuki și spadasinul Ion Popa.

★

Concluzia e una singură : scrimerii noștri trebuie să găsească ei înșiși, acum cînd vin în pistă, soluțiile optime de luptă. [illegible] doar... membrele. **NUMITORUL COMUN AL REPREZENTANȚILOR NOȘTRI LA C.M. '79 A FOST, DIN PĂCATE, LIPSA DE DECIZIE, DE TENACITATE, ÎN MOMENTELE LIMITĂ. Iată de ce, fără a fi inferiori adversarilor — floretistele și sabrerii — purtătorii celor mai mari speranțe — n-au putut accede, ca în atîtea alte prilejuri la marile competiții din ultimul deceniu, pe podium.**

momente-cheie ale unor asalturi sau întîlniri, după ce, cu eforturi considerabile, ajunseseră să conducă și luaseră deja o serioasă opțiune pentru calificarea în fazele superioare. Ioan Pop a ratat intrarea în finala individuală în asaltul cu sovieticul Alioșin (pe care-l învinsese și în grupe cu 5—2), după ce l-a condus cu 9—7 ! Atît de blocat psihic a fost în final încît nu și-a putut valorifica nici avantajul priorității (după 3 simultane), deși pînă atunci nu ratase nici o asemenea situație favorabilă. **Și ne-am convins că ceea ce anul trecut păruse un accident la Hamburg** (în meciul cu Ungaria, pentru calificarea în finală, dacă în ultimul asalt, Marin — Hamang, reprezentantul nostru dădea 4 tușe, cîștigam, el a pierdut însă cu 4—1, asaltul era ca și cîștiun asalt de baraj : Pop —Gedövari, pierdut de primul cu 5—3), **este, de fapt, o serioasă carență de pregătire psihică, care-i împiedică pe sabrerii noștri să-și valorifice calitățile reale pe care le au.** La Melbourne, situația s-a repetat, de această dată în două acte : în meciul cu Italia, la scorul de 7—6 pentru echipa României, **Marin** îl conducea pe Montano cu 4—1, asaltul era ca și cîștigat și era greu de presupus că la scorul general de 8—6 echipa noastră mai putea rata calificarea în finală. Marin, însă, a schimbat registrul tactic, mizînd pe o ofensivă oarbă cu care să-și facă [illegible] Petru Popa.

● Carențele pregătirii se plătesc scump ● Labilitatea psihică — o piatră de moară ● Alcătuirea loturilor — nu o operație de adunare, ci una de selecție

Fără o pregătire multilaterală a sportivilor, în care factorul psihic să nu mai fie o cenușăreasă, iar condiția fizică să nu mai fie obiectul unor tîrguieli neprincipiale, scrimerii muncind fără nici un rabat, cu disciplină și dăruire, orice fel de angajament al federației va rămîne fără acoperire, ca recent, la Melbourne. În actualele condiții ale dezvoltării scrimei pe plan mondial (întinerirea nu este un scop în sine, în prim-plan aflîndu-se mereu doar valoarea confirmată, printre campionii mondiali 1979 numărîndu-se tînărul spadasin **Riboud** — 23 ani, dar și veteranul sabrerilor, **Nazlîmov** — 36 ani) nu mai este suficient un proces de creștere artificială, bazat pe pregătirea în cadrul lotului reprezentativ. Adică, a sosit vremea ca secțiile de scrimă din țară să dea loturilor nu simpli candidați la performanță, ci trăgători apți de a intra în concurența marii performanțe, astfel ca **ALCĂTUIREA LOTURILOR SĂ NU MAI FIE DOAR O OPERAȚIE DE ADUNARE, CI UNA DE SELECȚIE.**

Paul SLĂVESCU

MEDALIILE PIERDUTE ÎN 1979 DE UNII CAMPIONI ROMÂNI POT FI RECÎȘTIGATE ÎN 1980 PE PODIUMUL OLIMPIC!

În ansamblul performanțelor sportive românești din ultimii ani, ratările unor obiective pe deplin realiste la unele sporturi, în primul rînd la lupte greco-romane, apoi la scrimă și la unele probe la caiac-canoe, pentru a ne referi la trei sporturi cu tradiția podiumului la campionatele europene, mondiale și la Jocurile Olimpice, au surprins neplăcut cu un an înainte de desfășurarea celei de a XXII-a ediții a Jocurilor Olimpice de vară de la Moscova.

Aceste trei campionate, dintre care două, luptele și scrima, au fost disputate peste ocean, s-au încheiat de curînd, astfel că analizele în birourile federale (implicit măsurile ce vor fi luate) nu au avut încă loc. În aceste pagini, redactori ai ziarului nostru își exprimă puncte de vedere asupra comportărilor și deficiențelor constatate la locurile de concurs ca și opinii ce rezultă din consultarea sportivilor și antrenorilor noștri, participanți la campionatele mondiale.

Factorul comun al rămînerii în urmă la aceste mari competiții îl constituie nivelul necorespunzător al pregătirilor făcute în cadrul loturilor noastre reprezentative și olimpice, motivul principal al delăsării fiind automulțumirea pentru pozițiile anterioare ocupate în ierarhia mondială a acestor sporturi, încrederea exagerată, bazată pe talent, și, ca urmare, ignorarea volumului și calității antrenamentelor. Din această cauză unii sportivi români, deținători de titluri și medalii, s-au văzut întrecuți de concurenți pe care îi învinseseră în diferite competiții. Eșecurile unor cunoscuți campioni mondiali cum sînt Ștefan Rusu și Ion Draica la lupte și Vasile Dîba la caiac, precum și alte retrogradări, îndeosebi ale scrimerilor și scrimerelor, ale altor luptători și unor caiaciști și canoiști constituie avertismente importante înaintea J.O. din 1980.

Iată deci că o serie de mari campioni și campioane s-au culcat pe laurii cîștigați de curînd sau mai de mult (în cazul scrimei), au abandonat pregătirea sistematică și asiduă, iar mulți antrenori au tolerat reducerea antrenamentelor în speranța că firma internațională a sportivilor lor va fi suficientă pentru repetarea titlurilor și obținerea de noi medalii.

Concurența internațională, an de an în creștere, a reușit de această dată să fie mai activă ca oricînd. Sportivii noștri au simțit acum usturător această realitate care de obicei se ignorează.

Semnalele de alarmă au venit totuși la timp.

Cunoașterea efectivă a talentului și potențialului real ne determină să afirmăm că în pofida ratărilor cunoscute sportivii români în cauză au capacitatea de a reveni. Talentul lor se menține. Chiar dacă nu au cucerit medalii, valoarea lor rămîne o valoare de podium.

Iată de ce sîntem convinși, încă înaintea alcătuirii unor noi planuri de măsuri, că sportivii și antrenorii noștri în cauză au înțeles, încă din seriile neplăcute de concurs și premiere, că nu au altă cale de urmat decît aceea a unor pregătiri susținute, responsabile, făcute cu disciplină conștientă, cu dăruire și devotament, pentru înlăturarea tuturor lipsurilor și perfecționarea continuă a antrenamentelor. Cu scopul unei revanșe depline la Jocurile Olimpice de anul viitor !

Aurel NEAGU

LECȚIA DE LA SAN DIEGO ÎI OBLIGĂ PE LUPTĂTORII DE LA GRECO-ROMANE LA EFORTURI SPORITE PENTRU RECUCERIREA POZIȚIEI FRUNTAȘE ÎN ARENA MONDIALĂ

După mulți ani de strălucite succese și prestigioase afirmări în arena internațională, **echipa reprezentativă de lupte greco-romane a țării noastre s-a înapoiat de la recentele campionate mondiale, desfășurate la San Diego, cu un bilanț care a produs, deopotrivă, uimire și amărăciune** în rîndul iubitorilor sportului de la noi : **O MEDALIE DE AUR** — cucerită de **Constantin Alexandru** — și **TREI LOCURI 4 !** Aceste rezultate au situat formația **României** pe locul 6 (la egalitate cu cea a Poloniei) în clasamentul pe națiuni, cu numai 15 puncte. Aceasta în timp ce numai cu un an în urmă, la mondialele de la Ciudad de Mexico, luptătorii noștri cuceriseră **3 MEDALII DE AUR, UNA DE ARGINT** și **DOUĂ DE BRONZ,** ocupînd — cu 36 de puncte — **LOCUL 2 ÎN CLASAMENTUL PE NAȚIUNI.**

Coborîșul este evident și îngrijorător. **Neîndeplinirea obiectivelor stabilite, a angajamentelor asumate** de federația de specialitate, de colectivul tehnic ca și de către componenții lotului, **reprezentarea necorespunzătoare** la campionatele mondiale de la San Diego vor fi, desigur, pe larg și cu exigență analizate, adoptîndu-se măsurile care se impun pentru ca o asemenea situație să nu se mai repete, pentru ca sportul luptelor din țara noastră să-și reconfirme în viitor — îndeosebi la Jocurile Olimpice din 1980 — renumele și prețuirea binemeritată pe care și le-a cîștigat de mai bine de două decenii. Pînă atunci, în rîndurile de față încercăm să înfățișăm cititorilor cîteva din concluziile desprinse pe marginea acestei ediții a campionatelor mondiale.

★

Ar fi nedrept să spunem că sportivii și antrenorii lotului de lupte greco-romane nu au dorit să obțină, ca și altădată, performanțe care să onoreze „cartea de vizită“ a acestei discipline. Fără pretenția de a ne erija în specialiști, credem, însă, că de data aceasta — mai ales în contextul apropierii Jocurilor Olimpice, perioadă în care au crescut considerabil ambițiile de afirmare ale multor echipe și sportivi din diferite țări ale lumii — **era necesară o muncă intensă, susținută, de calitate superioară, cît mai solid fundamentată științific.** Or, după opinia noastră, tocmai aici s-au făcut unele derogări — în aparență minore — care pînă la urmă aveau să-și spună cuvîntul în cele 4 zile de aspre confruntări de la C.E. Peterson Gimnasium.

A durat, parcă, prea mult bucuria succesului obținut la **campionatele europene** desfășurate în aprilie, la București și majoritatea specialiștilor consideră acum că **pregătirile cu întregul lot trebuiau reluate mai devreme.** A existat, însă, încrederea că timpul pierdut va putea fi repede și lesne recîștigat (chiar și în cazul lui Ștefan Rusu, operat de apendicită sau al lui Nicu Gingă, angajat în susținerea bacalaureatului), **știută fiind valoarea ridicată a celor mai mulți dintre sportivii care urmau să participe la întrecerile de la San Diego.** În consecință, în ultima lună dinaintea campionatelor mondiale s-a lucrat intens și, după cum ne spuneau antrenorii, întregul lot se prezenta bine pregătit din punct de vedere fizic, tehnic și tactic, capabil de performanțe superioare, pe măsura așteptărilor și a cerințelor. Am stat de vorbă cu luptătorii noștri înaintea reuniunii inaugurale și ne-am convins că așa simte și gîndește fiecare dintre ei. Mai mult, titularii de bază ai formației, **Ștefan Rusu, Ion Draica, Nicu Gingă,** ca să nu-l mai amintim pe **Constantin Alexandru,** ne mărturiseau dorința de a cuceri titluri și medalii, aspirații sprijinite tocmai pe forma în care se aflau. Iată, însă, că **după primele meciuri, pe care, dealtfel, majoritatea le-au abordat cu o NEAȘTEPTATĂ STARE DE INHIBIȚIE,** Ștefan Rusu, Ion Draica, Vasile Andrei, Roman Codreanu **ACUZAU O ACCENTUATĂ LIPSĂ DE FORȚĂ ÎN BRAȚE ! Acumulare de oboseală după o activitate competițională prelungită, cu solicitări mari în vederea obținerii unor performanțe înalte, sau forma sportivă optimă nu a fost menținută pînă la încheierea întrecerilor?** Iată o problemă pe care o supunem atenției specialiștilor federației, cei mai autorizați să găsească răspunsul la această întrebare care poate explica unele din nereușitele luptătorilor noștri de la San Diego. Cu atît mai mult cu cît și antrenorul coordonator **Ion Corneanu** rezuma astfel cauzele slabelor rezultate obținute la această ediție a C.M. : **capacitate de efort scăzută, în raport cu cea dovedită la antrenamente, lipsa de concentrare în momentele importante ale unor meciuri, neaplicarea de către toți sportivii a tehnicii însușite în perioada de pregătire.**

Ne-am îngăduit aceste considerații generale, dar lor li se adaugă și altele particulare, cum ar fi **participarea lipsită de interes la antrenamente** a unor sportivi, cum sînt **Gheorghe Ciobotaru** și **Roman Codreanu. CONCESII ACCEPTATE SURPRINZĂTOR DE EXIGENTUL COLECTIV DE ANTRENORI.**

★

Importanța pregătirii (cu plusurile și, uneori, cu minusurile ei), asigurată de antrenori, nu poate fi despărțită — în aprecierea performanțelor — de **PARTICIPAREA SPORTIVILOR ÎN COMPETIȚIE, de modul în care ei valorifică această pregătire, ca și experiența proprie, dovedesc inițiativă, dîrzenie, dăruire și voință de a învinge.** Iată de ce ne-am propus să sintetizăm observațiile privind evoluția celor 10 luptători de la stilul greco-romane. O vom face în ordinea categoriilor.

Constantin ALEXANDRU a concurat foarte bine, învingîndu-și toți adversarii, printre care s-au numărat **Ferenc Seres** (Ungaria), **Pavel Hristov** (Bulgaria) și, mai ales, **Alexei Sumakov** (Uniunea Sovietică), în compania căruia a făcut — e drept, dîndu-ne multe emoții — un meci mare, reușind să obțină victoria la puncte și, practic, titlul mondial.

Nicu GINGĂ a luptat aproape de valoarea lui, dar a avut comportări inegale. Dezavantajat de arbitri în meciul cu **Kamil Fatkulin** (Uniunea Sovietică), care în mod normal ar fi trebuit să fie descalificat pentru luptă pasivă, a **fost** la un pas de podium.

Florea AVRAM, debutant în echipa națională, înlocuitor de ultim moment al lui Mihai Boțilă (accidentat), a fost eliminat după primele două tururi, evoluția lui putînd fi calificată sub posibilități.

Ștefan NEGRIȘAN a luptat dîrz, curajos, justificînd selecția în echipa reprezentativă, dar, din păcate, arbitrii i-au refuzat 4 puncte în partida cu Ivan Frgici (Iugoslavia), pe care îl condusese la puncte cu 5—1 și 5—3

Ștefan RUSU a avut o comportare neașteptat de slabă, înfrîngerea lui în meciul cu francezul Lionel Lacaze constituind una din surprizele campionatului și un moment psihologic demobilizator pentru întreaga echipă.

Gheorghe CIOBOTARU a concurat slab, cu un stil de luptă închis, fără curaj și inițiativă.

Ion DRAICA a făcut cîteva meciuri bune, învingîndu-i printre alții pe Jan Dolgowicz (Polonia) prin descalificare, dar n-a reușit să realizeze nici un punct tehnic în partida cu Pavel Pavlov (Bulgaria), pierzînd astfel medalia de argint.

Petre DICU a evoluat slab, greșind tactic în ultimele secunde ale meciului cu japonezul Fujita Yoshiro, un adversar care putea fi depășit, ratînd și el prilejul de a obține o medalie.

Vasile ANDREI, debutant la campionatele mondiale, lipsit de experiența marilor competiții, nu s-a mobilizat la nivelul pregătirii pe care o avea în meciul cu luptătorul american Rheingans Brad, fiind astfel și el stopat în cursa pentru cucerirea de medalii.

Roman CODREANU a avut o comportare cu mult sub posibilități, a luptat fără inițiativă și dîrzenie, pierzînd ambele meciuri prin descalificare pentru pasivitate.

★

În analiza și aprecierea rezultatelor obținute de sportivii români la campionatele mondiale de la San Diego ni se pare utilă și raportarea acestora la mutațiile, unele de-a dreptul spectaculoase, petrecute în ierarhia internațională. O facem nu pentru ineditul acestor însemnări ci **cu intenția mărturisită de a atrage atenția că în stabilirea obiectivelor viitoare și în ansamblul acțiunilor pentru realizarea lor trebuie să ne cunoaștem mai bine adversarii, forțele de care dispun ei, posibilitățile de progres.** Pentru că, după cum se va vedea, de la o ediție la alta a C.M. se pot schimba multe lucruri. Cîteva exemple, după actul final al întrecerilor de la San Diego :

● Echipa **Ungariei**, care în 1978 nu s-a situat printre primele 6 echipe, realizînd atunci doar 9 puncte, a ocupat locul 2 cu 30 de puncte, cucerind 4 medalii (3 de aur și 1 de argint). Această ascensiune era însă previzibilă, ținînd seama că la campionatele europene de la București echipa Ungariei s-a clasat pe locul 4 cu 27 de puncte.

● Spre deosebire de ediția trecută la care titlurile mondiale au fost cucerite de sportivi din numai 3 țări **(Uniunea Sovietică, România** și **Bulgaria)**, la San Diego au mai devenit campioni ai lumii și luptători din **Ungaria, Polonia** și **Suedia**, iar printre medaliați s-au numărat, în plus, sportivi din **Japonia, S.U.A.** și, surprinzător, din **Italia.**

● Deși și-a păstrat primul loc în clasamentul pe națiuni, echipa **Uniunii Sovietice** a cucerit în 1979 numai 3 titluri (față de 6 în 1978) și a realizat numai **43 de puncte** (față de 53 în 1978). Au obținut mai puține puncte și alte formații, cum sînt cele ale **Poloniei** (15 față de 23) și **Bulgariei** (26 față de 30). În schimb, echipa **S.U.A.** — neclasată în primele 6 la ediția trecută a C.M. — a ocupat acum locul 4 cu 17 puncte, la egalitate cu formația **R.F. Germania**, care a realizat 8 puncte în plus.

★

N-am avut de multă vreme atîtea motive de insatisfacție la adresa echipei noastre reprezentative de lupte greco-romane, dar bilanțul de la San Diego este, fără îndoială, un semnal pe care, mai ales în perspectiva Jocurilor Olimpice din 1980, avem datoria să-l consemnăm ca atare atît în fața opiniei publice sportive, cît și-n fața slujitorilor acestei discipline care și-a adus și sîntem convinși că își va aduce o contribuție substanțială la creșterea neconteniă a prestigiului sportului românesc în arena internațională.

Avem convingerea că lecția de la San Diego nu-i va demobiliza, ci dimpotrivă, îi va stimula, îi va ambiționa pe toți cei care se ocupă de destinele acestui sport.

Nutrim, în continuare, o mare încredere în acești sportivi de excepție care sînt **Constantin Alexandru, Nicu Gingă, Ștefan Rusu, Ion Draica,** în **Ștefan Negrișan** și **Vasile Andrei**, în alți luptători talentați care pot obține titularizarea : **Gheorghe Zamfir, Gheorghe Minea, Ilie Matei, Ion Răduțescu, Ivan Savin** și alții. După cum ne păstrăm intactă prețuirea pentru reputatul corp de tehnicieni care de ani de zile șlefuiesc cu pasiune și fără osteneală talente din toate colțurile țării, pregătesc mari campioni, care, prin performanțele lor cu totul deosebite, aduc noi și noi străluciri sportului românesc. **Știm că acum va urma, în această disciplină o muncă de calitate crescută, cutezanța spre victorii care, ÎN PRIMUL RÎND LA JOCURILE OLIMPICE DE LA MOSCOVA, să ridice pe culmi și mai înalte gloria sportivă a României socialiste.** Sîntem din toată inima alături de ei și le dorim împlinirea dorințelor de reafirmare pe care sîntem siguri că le poartă în inimi și conștiințe.

Dan GÂRLEȘTEANU

● Marea performanță cere o pregătire temeinică, fără supraevaluarea forțelor proprii și fără concesii ● Greșeli tehnico-tactice, lipsă de inițiativă și ambiție ● Să ne cunoaștem cît mai bine adversarii, potențialul actual și posibilitățile lor de progrese

DE LA WEDAU LA KRÎLATSKOE, FLOTILA CAIACULUI ȘI CANOEI TREBUIE SĂ GĂSEASCĂ DRUMUL... AURULUI OLIMPIC !

Toți cei care au urmărit la fața locului întrecerile celei de-a 15-a ediții a campionatelor mondiale de caiac-canoe desfășurate între 16 și 19 august la Duisburg, pe apele canalului artificial Wedau au fost de acord în a caracteriza competiția supremă a maeștrilor padelei și pagaei drept cea mai puternică din istoria acestui sport. Dacă la primele două ediții ale campionatelor mondiale de după J.O. de la Montreal (Pancearevo 1977 și Belgrad 1978) s-a făcut simțit fenomenul schimbării de generații, o serie de reprezentative primenindu-și garniturile cu elemente tinere, la Duisburg a fost prezentă întreaga elită mondială a caiacului și canoei, tinerii de ieri fiind astăzi titulari de drept la C.M. și, ținînd seama de timpul scurt rămas pînă la Olimpiada de la Moscova, probabili titulari și în întrecerea olimpică. Cu deosebire țările cu mare tradiție în caiac-canoe (U.R.S.S., R.D. Germană, Ungaria), cu care cei mai buni reprezentanți ai școlii noastre se află de mai multă vreme în întrecere directă pentru supremație, aceste țări deci, dar nu numai ele, au aliniat la Wedau garniturile pe care le vom putea urmări anul viitor la Krîlatskoe, garnituri puternice, bine pregătite, în care vedetele în devenire s-au integrat alături de celebrități cu vechi state de serviciu, precum **Rüdiger Helm, Tamas Wichmann, Vasili Iurcenko, Serghei Petrenko** ș.a.

Se poate spune, prin urmare, că **ierarhiile de la Duisburg reprezintă mai mult decît un moment al echilibrului de forțe în lumea acestui sport, o stare de fapt într-un anumit moment.** De la aceste rezultate, care pentru mulți dintre participanți, ca și pentru tehnicienii lor reprezintă primul obiectiv major al activității întregului ciclu olimpic — trebuie pornit în încercarea de a aprecia în mod realist șansele afirmării în întrecerile din vara viitoare de la Krîlatskoe. Prin această prismă vom încerca și noi să caracterizăm comportările celor 18 echipaje aliniate de flotila noastră în capitala industrială a Ruhr-ului.

De la bun început trebuie să subliniem că și **ediția cu numărul 15 a campionatelor mondiale a confirmat înalta clasă a școlii românești de caiac-canoe,** reprezentanții noștri întorcîndu-se acasă cu 9 medalii : două de aur, cucerite de **Ivan Patzaichin — Petre Capusta** (canoe dublu 500 m), **Nicușor Eșeanu — Ion Bîrlădeanu** (caiac simplu 10 000 m), două de argint — **Ion Bîrlădeanu** (caiac simplu 1 000 m) și **Gherasim Munteanu — Gheorghe Titu** (canoe dublu 10 000 m) și cinci de bronz — **Ivan Patzaichin** (canoe simplu 1 000 m și fond), **Gheorghe Simionov — Toma Simionov** (canoe dublu 1 000 m), **Agafia Orlov — Anastasia Nichitov** (caiac dublu fete), **Agafia Orlov — Nastasia Nichitov — Adriana Tarasov — Maria Nicolae** (caiac patru fete). **Cu această recoltă echipa României ocupă locul trei în clasamentul neoficial pe medalii,** după reprezentativele U.R.S.S. (7—7—2), și R.D. Germane (5—2—1), dar înaintea Ungariei (2—2—3). (Acest careu de ași ai caiacului și canoei nu a lăsat să-i scape decît două din cele 18 titluri ale mondialelor și numai 14 din cele 54 de medalii decernate !). **Echipa noastră urcă, deci, un loc față de ediția precedentă, de la Belgrad, unde se clasase a 4-a,** după R. D. Germană, Ungaria și U.R.S.S.

Pentru a pune însă în adevărata lumină bilanțul și comportarea flotilei noastre **trebuie să le raportăm la adversarii de același calibru și, desigur, la posibilitățile proprii, dovedite în atîtea și atîtea încercări.**

Or, din acest punct de vedere, **rezultatele de la Duisburg nu sînt pe de-a-ntregul la înălțimea așteptărilor noastre și nici la valoarea potențialului maxim al lotului prezentat la Wedau.** Pentru că nimeni nu ne va putea convinge, de pildă, că Vasile Dîba este doar al șaselea caiacist din lume la 500 m sau Maria Ștefan a opta caiacistă ! Și exemplele pot continua...

★

Încercînd o trecere sumară în revistă a evoluțiilor celor 18 echipaje aliniate la C.M. se cuvine să începem evidențierile cu acest admirabil sportiv care este Ivan Patzaichin, a cărui carieră unică este un model pentru toți cei care pășesc pe poarta stadionului... **Ion Bîrlădeanu,** pe care îl considerăm marele cîștig al caiacului nostru în ultimii ani, a confirmat progresul neîntrerupt al ultimelor două sezoane, ajungind o vedetă de prima mînă. Întrecut numai de invincibilul (la 1 000 m) Helm, campion mondial la dublu fond împreună cu Nicușor Eșeanu — poate cel mai reușit tactician al caiacului mondial la această oră, revenit la valoarea maximă într-un moment în care puțini ar mai fi mizat, poate, pe el ! — Bîrlădeanu, sportiv pe cît de înzestrat fizic pe-atît de tenace și serios în pregătire, poate fi, pentru următorii 5—6 ani, un punct de referință al speranțelor noastre. Să nu-l uităm, din grupul campionilor, pe **Petre Capusta,** cel care a știut să vibreze la „diapazonul Patzaichin“.

Lista laureaților continuă cu două perechi de canoiști : **Gherasim Munteanu — Gheorghe Titu** (fond) și frații **Gheorghe** și **Toma Simionov** (1 000 m). Coleg de generație cu Bîrlădeanu, Titu convinge la debutul în C.M., reamintindu-ne că a fost investit cu titlul de mare speranță. Frații Simionov meritau mai mult decît o medalie de bronz. Plasați pe culoarul 1, în plin vînt, Iurcenko — Lobanov și Buday — Frey, care i-au devansat, au tras pe culoarele 8 și 9, la adăpost, ei au făcut o cursă foarte bună și în condiții egale de întrecere (ca să nu spunem de inversare a culoarelor !) nimeni nu poate afirma că ar fi pierdut finala. Rămîn o valoare sigură, ca și caiacistele **Agafia Orlov — Nastasia Nichitov** sau echipajul de caiac 4.

Capitolul neîmplinirilor începe, din păcate, cu **Vasile Dîba,** pe care nu numai noi îl consideram înaintea startului drept marele favorit al probei de caiac simplu 500 m. După ce a dominat autoritar această distanță timp de cinci ani, perioadă în care a cucerit un titlu olimpic, trei titluri mondiale și o medalie de argint la C.M., Dîba nu a sosit decît al șaselea la Wedau, cea mai slabă clasare a sa de la lansarea în arena internațională. Vlăguit, lipsit de influxul nervos ce-i era caracteristic, l-am văzut la sfîrșitul întrecerilor — în care a condus și caiacele de 4 (Dîba, Zafiu, Giura, Geantă), clasate la rîndul lor pe poziții foarte slabe (5 la 500 m, 8 la 1 000 m) — demoralizat. Era, desigur, prima reacție a insatisfacției. **Conștiința propriei valori — și Dîba este o valoare națională ! — trebuie să-l îndemne mai degrabă la căutarea și eliminarea greșelilor de tot felul care l-au transformat brusc din vedetă în „om de pluton“.** Avem convingerea că Wedau nu înseamnă decît o lecție aspră, ale cărei învățăminte trebuie să-l aducă pe copilul răsfățat al caiacului nostru acolo unde îi este locul, adică în frunte ! Te așteptăm, Vasile Dîba !

La fel de surprinzător a fost locul opt al caiacistei **Maria Ștefan,** pe care ne obișnuisem să o vedem întotdeauna pe podium la marile concursuri. Plasată, este drept, pe un culoar nefavorabil, ea a renunțat prea devreme la luptă, sosind penultima, în urma unor caiaciste pe care ar fi trebuit să le întreacă cu secunde bune. Lipsa unei concurențe interne pe potrivă i-a adus, probabil, un sentiment de automulțumire care nu numai că i-a oprit progresul, dar i-a diminuat, chiar, valoarea.

Departe de speranțele pe care ni le-am pus în ei s-au situat și **Lipat Varabiev** (locul cinci la canoe simplu 500 m), **cele trei echipaje de caiac 4** (500, 1 000 m și fond) și **Anghel Coman — Marian Dincu,** debutanții noștri la caiac dublu 1 000 m, obosiți și ieșiți din formă, care n-au reușit să se califice nici măcar în semifinale.

★

Așa cum a fost, cu bucurii — mai puține decît ne așteptam — și cu neîmpliniri, a trecut și ediția a XV-a a „mondialelor“. Important este acum să ne gîndim **unde** și **ce** s-a greșit în pregătirea acestui examen preolimpic și, mai ales, **ce** și **cum** trebuie făcut pentru ca viitorul examen, cel mai important, de anul viitor de la Krîlatskoe, să fie trecut cu nota maximă. Să nu ascundem faptul că privit prin lupa exigentă a perspectivei olimpice bilanțul nostru de la Wedau se subțiază considerabil...

Am scris întotdeauna — mărturisim, cu plăcere — că rezultatele „flotilei“ caiacului și canoei au un singur secret : Munca. **Au muncit sportivii noștri mai puțin de această dată? Probabil că nu. Au muncit, ei și tehnicienii lor, mai puțin bine ca altădată ? Probabil că da.**

Fără îndoială că o greșeală importantă a constituit-o pregătirea în ultima perioadă dinaintea C.M. la Snagov, la apă ușoară, fără o etapă de antrenamente la altitudine (care devenise o obișnuință în ultimii ani). N-au fost cunoscute caracteristicile canalului de la Wedau, a cărui apă grea a „vămuit“ multe secunde în cursele de viteză și minute întregi în cele de fond. La echipajele fruntașe din celelalte țări diferențele dintre timpii obținuți în celelalte regate ale anului și cei de la Wedau sînt însă mult mai mici decît în cazul sportivilor noștri. Cei care au cunoscut caracteristicile apei de la Wedau s-au pregătit, desigur, în mod corespunzător. **Experiența noastră, fortuită sau forțată, a dat greș.**

Un alt aspect care ține tot de pregătirea și de alcătuirea lotului : **titularizarea echipajelor s-a făcut la 10 iulie, cu cinci săptămîni înaintea C.M.** În condițiile concurenței știute între cele două grupe ale lotului, Dinamo și Steaua, nu este greu de bănuit că vîrful de formă a fost planificat pentru 10 iulie, la concursul de selecție, și nu pentru 19 august ! Acest vîrf este greu de menținut încă cinci săptămîni ; sau este foarte greu de recăpătat într-un timp atît de scurt după o — prezumtivă — perioadă de relaxare „post-selecție“! Ca să nu mai vorbim de faptul că, odată locul în echipă cîștigat, o parte din cei selecționați au considerat că și-au îndeplinit obiectivul...

Și încă un aspect privitor la alcătuirea lotului, pe care l-am subliniat și anul trecut, după campionatele mondiale de la Belgrad: la foarte puțină vreme după ieșirea pe apă, primăvara, la sfîrșitul lunii aprilie, se desfășoară concursul de selecție în vederea alcătuirii echipajelor pentru campionatul balcanic, programat la începutul sezonului, în mai. Și tot în condițiile concurenței amintite, nu te poți prezenta la această selecție decît cu gîndul de a cîștiga. Prin urmare...

...Prin urmare, **cîte vîrfuri de formă trebuie să aibă într-un sezon cei mai buni caiaciști și canoiști ai noștri ?** N-ar fi firesc ca la campionatul balcanic să participăm cu echipaje tinere, pentru rodaj, chiar dacă am pierde 3—4 curse ? (în nici un caz Balcaniada...). **N-ar fi firesc ca toate forțele să fie canalizate în vederea atingerii plafonului maxim la campionatele mondiale ?**

Și așa, din aproape în aproape, ajungem la miezul problemei : **cadrul organizatoric de desfășurare a activității lotului nostru de caiac-canoe.** Cele două mari forțe ale caiacului intern, Dinamo și Steaua, grupează tot ceea ce avem mai bun. După J.O. de la Montreal s-a luat hotărîrea ca lotul olimpic să-și desfășoare activitatea pe cele două mari grupări, conduse de antrenorii emeriți **Radu Huțan** și **Nicolae Navasart.** Cînd concurența internă este însă greșit înțeleasă, cînd un stimul bănuit al progresului nu se poate materializa din lipsă de colaborare, cînd nu există cu adevărat un țel comun căruia să-i fie subordonate toate preocupările, rivalitatea devine păgubitoare. Nu ne-am îndoit și nu s-a îndoit nimeni, niciodată, de capacitatea tehnicienilor noștri. Dimpotrivă. Dar în actualele condiții ea nu poate fi folosită, nici de o parte, nici de cealaltă cu randament maxim.

★

Găsirea celor mai bune soluții în vederea asigurării unui cadru care să permită o eficiență ridicată a activității de pregătire și de alcătuire a echipajelor, pentru ca echipa României — cea mai bună echipă posibilă ! — să nu fie suma unor sportivi de la Dinamo și a altora de la Steaua ci, cu adevărat, o reprezentativă națională, este prima și cea mai importantă problemă care trebuie rezolvată înaintea începerii etapei decisive a pregătirii pentru Jocurile Olimpice. Factorii cu putere de decizie trebuie să chibzuiască profund, să adopte măsuri ferme și clare, și apoi să urmărească îndeplinirea lor. Rolul principal trebuie să-l joace, desigur, federația, cea care este desemnată să conducă întreaga activitate a acestui sport. Să asigurăm cele mai bune condiții de pregătire și de exprimare sportivilor noștri pentru a le putea pretinde, la J.O., rezultatele pe care le așteptăm și pe care ei au dovedit, în numeroase ocazii, că le pot obține !

Vladimir MORARU

● Ierarhiile de la Duisburg — punct de plecare în aprecierea șanselor la J. O. ● Flotila sub lupă : canoea amiral — marele pavoaz, caiacul amiral — În derivă! ● A munci nu-i de ajuns. Trebuie să muncești bine !